

Buffalo :: Bill

Hrdina divokého zapadu.

Magda, dcera pátého pluku.

Slunce vzášlo se ještě nad obzorem, když Buffalo Bill přebrodil řeku nedaleko tak zvaného Dvorského ostrova.

Ostrov tento slavného zvěda od jakživa velice zajímal, neboť byl obydlén tajemnou společností, které nebylo možná přijíti na kobylku. Brodě se řekou, užil té příležitosti a kukátkem proslídil celé jeho pobřeží, pokud mu bylo viditelným.

Ale nespáčil nic podezřelého. Chtěje si o dobrou anglickou mlí ukrátni cesty, vjel do pusté skalní rokle, které se všichni pověrví obyvatelé tamnějšího kraje úzkostlivě vyhýbali.

Ani mezi nejdůležitějšími nebylo mnoho těch, kteří se mohli pohubit: že se svým tím místem už jednou projeli.

Texaský Jack na příklad byl muž, který se nebál ani čerta. Ale po tom, co dle svého vypravování zažil jedné noci ve Smrtné roklí, nebyl by ho tam vícekrát nikdo dostal ani třemi páry koní.

"Není živého člověka, kterého bych se lek!" říkával. "Ale dívati se na holé kostlivce, jak tančí při měsíčku — dejte mi svatý pokoj, to mi nevoní!"

Marně mu Buffalo Bill vymlouval, že si s ním kdosi ztropil jen žert, Texaský Jack setrval na svém.

"Co jsem viděl, viděl jsem!" zněla jeho nevrá odpověď. "Snad dovedu rozeznati chřestícího kostlivce od člověka z masa a krve!"

Když tedy muž slavně pověděl Texaského Jacka se Smrtné roklí raději z daleka vyhýbal, rozumělo se to u ostatních zvědů samo sebou.

"Nechte nás roklí objeti!" prosili, byli-li vyzváni, aby si tudy našli. "Nám nesedí na několika anglických mlích."

Buffalo Bill projel Smrtnou roklí již aspoň padesátkrát — za božho světla i za noci. Toť se ví, že u něho nebylo zmínky o nějakém strachu, ale i on uznával, že není na světě místa pustšího a smutnějšího.

Ani vojsko tudy netáhlo a co se týče pastýřů, lovců a osadníků, ti se již dokonce neodvážili blíž než na dvě nebo tři anglické míle.

"Co bychom tam dělali?" odpovídali, když se jich někdo tázal po příčině. "Pastvy tam není, zvěře tam není — a kdyby, život je nám přece nejmilejší."

Smrtná rokle měla smutné dějiny. Nikdo jich sice nespasal, ale přece je všichni lidé daleko široko znali.

Byla v ní kdysi od Indiánů přepadena a do posledního pobita velká vystěhovalecká výprava.

A byla to veselá tlapa, která tehdy rozbila noční tábor ve vypráhlé, skalnaté roklině, o níž se domnívala, že v ní bude nejlépe skryta před velikými škůdci a nepřáteli bělochů. Při záři velkého táborového ohně dali se mužové i ženy do tance — a v tom byli přepadeni.

Housle a píšťaly dozněly ostrým pronikavým nesouzvukem. Stejně náhle umlk též veselý smích a zpěv rozjařených tanečnic — aby se hned na to proměnil v žalostný nářek a kvílení raněných a umírajících.

Neboť celý tábor byl okamžitě zasypán krupobitím kulak a šípů. Strašná bitevní vřava rozléhala se potom tisícerou ozvěnou mezi holými skalami, neboť všichni mužové se brzy vzpamatovali z prvního leku a chopivše se zbraní, jali se s odvahou zoufalství hájiti svůj život a životy svých druhých.

Avšak nic platno. Rudí d'áblové měli strašnou, zdrcující přesilu, takže brzy bojiště opoňovali. Ani jedinému vystěhovaleci se nepodařilo uniknouti z vražedného boje, aby o něm přinesl zprávu vůkol-

ním osadníkům.

Mrtvoly povražděných mužů, žen a dětí zůstaly ležeti na hromadách, až s nich supi a vlcí poslední zbytek masa ohlodali a kosti jejich rozházel po celé roklině.

Teprve za několik let našel je zde Buffalo Bill, hledaje cestu pro oddíl pátého dragounského pluku, který byl vyslán, aby v nepokojném území indiánském založil novou tvrz na ochranu blízkých osadníků. Oddílů tomu velel setník Taylor, a ten hned rozkázal vojákům, aby kosti sebrali a pohřbili.

A nevkročil-li před tím po celý boží čas nikdo na tato místa, jaký pak div, že se jim teprve každý z daleka vyhýbal, až vojáci roznesli zprávu o tomto příšerném nalezu?

Setník Taylor nazval roklí tu Smrtnou, zřídil nešťastníkům trvalý kamenný náhrobek s průměrným nápisem a vojsko táhlo dále až na místo, kde potom vystavělo pevnost Beal.

Jak řečeno, chtěl si Buffalo Bill ukrátni cesty a proto bez bázně před strašidly zabočil do Smrtné rokle.

Ale ještě jedna okolnost jej k tomu pohnula. Spatřil čerstvou stopu, která přetínala obyčejnou vozovou cestu a napříč po kamenitých, řídkým krovím porostlé stráně směřovala zrovna ke Smrtné roklí.

Zkušeným zrakem snadno rozeznal, že je to stopa okovaného plným tryskem uhanějího koně. Nebyl to tedy Indián, nýbrž běloch a při známé pověrvosti a strachu vůkolního obyvatelstva před Smrtnou roklí byl slavný junák ovšem velice zvědav, kdo se do ní pak pozdě na večer odvážil.

Bylo tedy zcela přirozeno, že si učinil stopu tu sledovati. Slunce zatím již zašlo za pásmo hor, jež bylo Smrtnou roklí přetrženo, a noční stíny začaly pomalu vystupovati ze skalních rozsedlin i z děr.

Pouze temena vysokých, zubatých skal a vrcholky stromů, které se tu a tam mezi nimi uchytily, byly ještě slabě pozlacené odleskem večerních červánků. Všude ticho jako v hrobě. Když Buffalo Bill dojel na kraj vlastní rokle, zpozoroval, že čerstvá stopa, kterou sledoval, setkala se zde s jinou, jež o málo starší stopou a již se jí nespustila. Kromě toho bylo i za soumraku viděti, že obě stopy ubírají se po cestě, vyšlapané těmitž kopyty na dně rokle.

"Divná věc!" kroutil Buffalo Bill hlavou. Toť vypadá, jako by se zde byly poslední dobou usadily lidské bytosti! Je to k víře nepodobno — avšak hned uvidíme!"

Údolí bylo čím dál užší a hlubší, až se slavný zvěd otlá docela ve stínu převislých, strašně rozpukaných a sesutím hroziících skal.

Člověka zde opravdu obcházel hrůza! Bezděky stanul na místě, kde nešťastní vystěhovaleci kdysi tábořili. V duchu prožil znova celou příšernost okamžiku, když na své první cestě Smrtnou roklí spatřil před sebou množství lidských kostí, deštěm a sluncem již dávno vybělených!

Jako strašidlo před ním pnul velký kamenný kříž, jež setník Taylor dal postaviti na společném hrobě nešťastníků. Nedaleko od kříže byla studánka, z níž Buffalo Bill hodlal napojiti koně.

Bylo to jediné místo v celé roklí, kde se prýštila voda. Vroubilo je hustě smrkové mláží, jehož nebylo možná očima proniknouti.

Přístup ke studánce byl mnohem nesnadnější než se na první pohled zdálo. Bylo přede vším dlouho projeti močalem, zarostlým ostřicí a místy tak hlubokým, že se kůň až po kolena bořil do lep-kavého bahna.

"Je to na každý způsob nejzizernější koutek našeho divokého západu!" pomyslí si Buffalo Bill, vybíraje očima, kudy by se nejnásze dostal přes močál. "Škodá, že není kolem půlnoci, abych také jednou viděl tanece kostlivců, jemuž se můj přítel Texaský Jack obdivoval!"

Je sice pravda, že v naší pevnostní kabině prodávají výbornou pálenku, kterou se Texaský Jack lépe nacestu zásobí než chlebem — ale jakživ bych neřekl, že dovede roznití i obrazovnost takového chladnokrevného zeměplaza, jakým je můj přítel a námeštěk! — Věru, stálo by za to dopátrati se, jak přišel k takovému divadlu!

Na příklad tahle stopa, která vede rovnou ke studánce, jistě nepochází od koňské kostry, nýbrž od živého a zdravého koně — na to jsem každou chvíli hotov vsaditi své poslední dobré boty!

Avšak doufám, že se co nevidět dovim, kdo je ten odváživce, který se nebojí tak často dojížděti v tato děsná místa nebo zde dokonce bydlet. Co na tom, zdržím-li se o nějakou hodinu — ať!"

Poslední výkřik svědčil něčemu, co jej velice překvapilo. Strhl koně zpátky a již se mu také zableskla v rukách puška, kterou okamžitě zdvihl k líci.

Zdálo se, že mří — ale najednou ji zase spustil a klidně si ji hodil na rameno, jel dále.

"Divná věc! Již po druhé je zde vidím při tajné schůzce!" zašeptal Buffalo Bill sám k sobě. Potom zdvořile smeknul široký sombrero, dodal hlasitě:

"Dobrá večer, panstvo! Toť věru nenadálé setkání, slečno Bessie a done Eduarde! — Odpusťte, že vyrušuji — nevěděl jsem, že zde někdo zastanu, kdo se Smrtné rokle nebojí!"

Na tvářích obou lidíček bylo viděti hrozné rozpak nad tím, že jejich tajná schůzka byla slavným zvědem zpozorována.

Seděli vedle sebe na podstavci kříže, stojícího na hrobě nešťastných vystěhovačů, kdežto jejich koně se opodál klidně pásli na chudickém trávniku.

Buffalo Bill je zahlédl jen o něco málo dříve než oni jeho — ale to stačilo. Seděli zaraženi a němi vztekem i úžasem.

Dívka, již Buffalo Bill nazval Bessii, první se vzpamatovala.

"Bud' te jist, Bille Cody, že i já jsem překvapena vašim nenadálým zjevem!" řekla, nutie se do úsměvu. "Ale upřímně řečeno, jsem tomu velice ráda — neboť potřebuji svědka!"

"Co pak vám mám dosvědčiti, slečno Bessie?"

"Inu, do n Eduardo vsadil se se mnou o svého překrásného síváka, kterého také dobře znáte, že se neodvážím v noci do Smrtné rokle — toť se ví, že docela sama. Na znamení, že jsem zde byla, měla jsem zastrčiti rukavičku tuhle pod podstavce kříže —"

"A byla jste zde?" vyrušil ji slavný zvěd s úsměvem.

"Vždyť vidíte, že jsem zde došla!" odsekla rozduřena, vidie, že si jí jen dobírá.

"Vás vidím, ale nevidím, že by už byla noc!"

"To je arei pravda! Avšak strčila jsem rukavičku pod kámen a chtěla jsem zde klidně počkati třeba až do půlnoci, abych viděla, zdali se sem don Eduardo odváží."

"Tak jest — a já s lítostí uznávám, že jsem svého koně prohrál!" přisvědčil don Eduardo kysele.

"Věděl jsem, že slečna Bessie jest dívka smělá a odvážná, ale že by se nebála ani Smrtné rokle toho jsem se přece nenadál!"

"Pak jste se měl zeptati jen mne, milý done Eduarde!" zasmál se Buffalo Bill. "Byl bych vám řekl, co slečna Bessie dokáže. — Ale zdá se mně, že jste jí nedověřoval a proto jste si sem pospíšil hned s večera, abyste šel na ni, kdy vlastně přijde."

"Vidíte, Bille Cody, právě to jest od něho zrovna hanebné!" zvolala dívka na oko dopálena.

"Sotva jsem položila rukavičku na určené místo, přihnal se za mnou jako vichor. Prála bych vám abyste byl viděl jeho jizlivý úsle-

bek, když mne zde zastal již za soumraku! — Nechtěl ani slyšeti o tom, že sázku prohrál a právě jsme se už skoro chytali za vlasy. Ale jsem ráda, že vás sem náhoda přinesla. Ve vás mám nejhodnověrnějšího svědka a proto donu Eduardovi nebude zbývatí nic jiného, než aby mi vyhraného koně vydal!"

"Ba myslím, že se tomu nevyhnete, milý done!" řekl slavný junák s potutelným úsměvem. "Přítomnost slečnu ve Smrtné roklí musím dosvědčiti — a co se ostatního týče, jaké pak spory se ženou?"

"Nuže, pak mi opravdu nezbyvá než složití zbraň a slavně prohlásiti, že můj skvostný sívák náleží ted' vám, slečno Bessie Bondová!" zvolal don Eduardo, nutie se do veselosti. "Přeji vám, abyste s ním byla vždy tak spokojena jako já!"

Bessie Bondová se radostně zasmála.

"Avšak, milý Bille Cody," řekla pak vážně, "ted' mi musíte pověditi, kde vy jste se vzal ve Smrtné roklí? Myslíla jsem vždy, že se jí každý vyhýbá."

"Předně nejsem já každý!" odpovéděl Buffalo Bill. "Za druhé se nebojím nebožtíků, kteří jsou sami rádi, že odpočívají ve svatém pokoji. — A konečně jsem si zvolil cestu Smrtnou roklí, protože jest o nějakou anglickou míli kratší a můj hodný koník má již zapotřebí nocehu."

"Tím nás napomínáte, abychom též my pomýšleli na návrat!" pravila slečna Bessie. "Nuže, done Eduarde," obrátila se k nešťastnému majiteli prohraného koně, "přeji vám, že budete mítí na zpáteční cestě do pevnosti tak příjemnou společnost."

"Aj, což mi ani dnes nedovolíte, abych vás vyprovodil domů?" zasmušil se mladý Mexikán.

"Ne! Víte již, že toho nikdy a nikomu nedovolím!" odbyla ho krásná seňorita. "Dobrou noc, pánové!"

To řkouce, vyšvihla se na koně a ta tam.

Podivní lidé.

Buffalo Bill by nesměl býti tak dobrým znalecem povah a zkušeným čtenářem lidských tváří, aby nepoznal, že jeho nenadálý zjev velmi nemile překvapil dona Eduarda Vincenta i slečnu Bessii Bondovou.

Vyčetl jim z očí, že by se byli ve Smrtné roklí raději neviděli.

Oba se v první chvíli zapálili a hned zase zbledli. Ani potom, když se jak tak vzpamatovali, nemohli mu směle pohlédnouti do očí.

Dívka osvědčila sice velkou duchapřítomnost svou rychlou výmluvou, že se sjeli ve Smrtné roklí k vyřízení sázky, a její přítel byl tak rozumným, že na její lesť svolil. Ale oba při tom zapomněli, že před sebou mají Billa Codyho, kterého je velmi nesnadno opíti rolhlíkem.

Pod kůží se slavný zvěd také srdečně smál hlouposti divčiny, která se domnívala, že mu může pověstiti bulka na nos jako nějakému lehkověrnému nováčkovi. Ale prozatím na sobě nikterak nedal znáti, že krásné hráčce nevěří.

Naopak, smál se a mluvil, jako by byl skálopevně přesvědčen o pravdivosti každého slova, ano dobíral si ještě Mexikána pro jeho nevědomost, že žena jest sehpana všeho, co si jednovezme do hlavy.

"Co mne se týče, já se se ženami nikdy nesázím, neboť mám zkušenost, že s nimi člověk vždy prohraje!" řekl mu, když sedali na koně a měli se také k odjezdu od studánky. "Zvláště slečna Bessie Bondová jest poslední, s kterou bych se o něco vsadil. Víte, že budete hotova rozvázati třeba plný pytel vzteklých divokých koček, kdy by někdo pochyboval o její odva-

ze."

Když konečně vyjeli ze stínu Smrtné rokle a klusali vedle sebe po silnici k pevnosti, viděl slavný zvěd i ve večerním šeru, jak don Eduardo vši močí hledal nabýti své obyčejné rozvahy.

Jistě se něco přihodilo, co jej přivedlo z míry, takže z roztomilého, uhlazeného společníka stal se najednou skoro protivný mr-

zout.

Buffalo Bill však dělal, jako by toho neviděl. Chvilí ještě klábosil, tu a tam fukaje Mexikánovi na zoubek, ale vida, že z něho dnes už něčeho nedostane, řekl:

"Nie platno, milý done Eduarde — můj kůň jest již tak uhnán, že ho musím nechat jíti volným krokem. Nezdružuje se tedy se mnou a užijdějte s Pánem Bohem napřed, abyste velice nezatměl!"

"To mi pranic nevaadí, pane Cody!" odpovéděl Mexikán živě, neboť konečně uznával, že se svou zasmušilostí stává Billu Codymu nemilým společníkem — anebo se bál, aby v něm jeho zamlklost nevybudila podezření. "Mám času dost a můj hřebec se také nebude hněvati, dopřeji-li mu trochu oddechu. — Zdá se mi, že máte dnes již dalekou jízdu za sebou."

"Uhodl jste! Ano mohu směle říci, že jsem takorška neslezl ze sedla od té chvíle, co jsme se onehdy na silnici potkali. Pamatujete se ještě, jak jsem vás tehda upozornil na čerstvou stopu, která jsem si nemohl hned vysvětliti?"

"Pamatuji se. Přeli jsme se, běli to stopa Indiánova nebo bělochova. Vy jste tvrdil, že ji zanechal kůň bělochův."

"A také jsem se brzy přesvědčil, že jsem měl pravdu!" vyrušil jej slavný zvěd s potutelným úsměvem. "Neboť já po čertech rád jdu až na kloub všemu, co mi vrtá v hlavě."

Don Eduardo se patrně zarazil. "Slyšel jsem v pevnosti, že je to vašim zvykem!" vykřikl. "Nu — a co jste vyslídlil?"

"Nie zvláštního! Byla to stopa slečny Bessie, která se i tehda vracela sama z projíždky po horách. Dohodil jsem ji ještě u brodu a to v nejlepšího pořádku."

Je to kus přepodivného díblíka! Byl bych jí rád vyprovodil až domů, ale nechtěla o tom slyšeti. Ostatně se mi zdá, že se v jejich domě vůbec žádné návštěvy nepřijímají."

"V tom máte pravdu!" zamručel Mexikán. "Ani se mnou nedělá žádné výjimky, ačkoli se již dávno známe. — A co jinak nesete něvého se svých cest?"

"Ani toho nejmenšího!"

"Vždyť jste byl na výzvěděch a z těch se Buffalo Bill nikdy nevračí s prázdnou!"

"Tentokrát jsem byl jen v Guajalu."

"Je? — Pěkně děkuji, vždyť je to až kdesi na konci světa!"

"Musíte říci na začátku, příteli!" zasmál se slavný zvěd. "Neboť — jak zajisté víte — v Guajalu počíná trať východní pošty i rychlých posílů expresní společnosti."

"Inu, na každý způsob jste se ostře projel, když už jste zase zpátky!"

"To je vidět na mém koni."

"Proč pak jste mu cestou nedopřál oddechu? — Měl jste tak velice na spěch?"

"Měl a neměl. V Guajalu jsem byl s odevzdáním depeší brzy hotov, proto jsem se tam dlouho nezdržel — a na cestě domu od jakživa nedělávám dlouhých zastávek."

Buffalo Bill se volky nevolky utekl ke lízi, neboť mu ani nenapadlo, aby dona Eduarda Vincenta zaslvětil do něčeho, po čem mu nic nebylo.

"Vaše služba jest opravdu námáhavá, Bille Cody. — Doufám, že neběží o válečný poplach nebo vůbec o něco vážného?"

"To ne — ačkoli vám bezpochyby bude známo, že posel jen velmi zřídka zná obsah svého poselství!" odpovéděl Buffalo Bill vyhýbavě.

zasluhujete."

Buffalo Bill zdvořile posmekl kloubek po této pokloně. V duchu se radoval, že má svého člověka tam, kde chtěl. Don Eduardo Vincente zapomněl na svou mrzutost a zajistě ho již nebude podezřívati, že je do Smrtné rokle schválně stopoval.

Skutečně také pomalu roztál a byl čím dál hovornější. Ale o svém poměru ke krásné Bessii Bondové se ani slabikou nezminil.

"Smutné místo — takhle rokle!" zamručel najednou, vzpomněv si zase na trapnou chvíli, kdy ho slavný zvěd s Bessii překvapil.

"Už dávno, milý done Eduarde!" přisvědčil Buffalo Bill. "Proto se mu všichni zvláště za noci vyhýbají."

"Ale vy jistě nevěříte hloupým povídkám o strašidlech, jež si o ní lid vypravuje!"

"Věříte jim vy, done Eduarde Vincente?" zeptal se slavný zvěd místo odpovědi, která se mu zdála býti hrozně zbytečnou.

"Inu, abych řekl upřímně, neví, co si ze všeho vybrati!" pokrčil Mexikán rameny.

"Jakže? — Snad nejste také pověrvivý?"

"Nesmíte zapomínati, že jsem příslušníkem národa, který od jakživa jest velmi náchyln k pověrvivosti!" odpovéděl don Eduardo.

"Několik lidí, o jejichž pravdomluvnosti nepochybuji, ujišťovalo mne, že zde strašidla viděli. — Vzdor tomu jsem se jejich vypravování jen smál — a přece —"

"Nuže, done Eduarde!" pobízel ho Buffalo Bill, když Mexikán nevěděl, má-li dopovédět ineb ne.

"Inu, chtěl jsem jen říci, že bychl se nikdy nebyl odvážil do Smrtné rokle po slunce západu. — Člověku tam v pravé poledne vlasy vstávají!"

Uvěřte tedy, jak mi po chladné úvaze bylo, že pochybnosti o její odvaze donutil jsem poštelou dívku, aby se do Smrtné rokle vydala v noci. Proto jsem se odhodlal, že si na ni hned s večera někde cestou počkám a přemluvíím ji, aby od nesmyslné sázky upustila."

Jaký tedy byl můj úžas, když jsem u brodu spatřil stopu jejího koně, směřujícího opravdu ke Smrtné roklí! Bez odkladu jsem se pustil za ní, a tu jsem ji zastal klidně a docela chladnokrevně sedící na kamenném náhrobku nešťastných vystěhovačů. Byl sice teprve soumrak, ale —"

"Ale slečna Bessie Bondová by si ani z noci nebyla nic dělala! skočil mu slavný junák se smíchem do řeči. "Neboť já jsem přesvědčen, že dívka ta vůbec neví, co je strach."

"To říkám i já; ale tomu jsem se přece divil!" zakroutil Mexikán hlavou. "Je to opravdu neobyčejně děvče, ale při tom velmi chytřé, krásné — zkrátka, dokonale — a přece zase tak záhadné! Upřímně řečeno, nevím, co si o ní mám mysleti."

"Toho neví nikdo!"

"Svatá pravda! Ale podle mého zdání hněte ji nějaký velký zármutek. Aby na něj snáze zapoměla, odstěhovala se s ní starostlivá matka do této drsné a zapadlé krajiny. Jak víte, usadily se na Dvorském ostrově, k němuž není žádného přístupu a jehož všichni obyvatelé jsou tak podivní, jako slečna Bessie."

"Zdá se, že byla a cítí se dosud velmi nešťastnou."

"V tom se asi mýlíte! O nějakém neštěstí v pravém slova smyslu nemůže býti řeči — spíše v tom budou nějaké divčí vrtochy. A právě proto myslím, že by pro ni bylo nejlépe, kdyby se zamilovala do rádného muže a vdala se za něho. Pak by pro ni pustý život rázem nabyl ceny, takže by se zajistě cítila šťastnou."

"Inu, co toho se týče, myslím, že slečna Bessie jest již zamilována a všechno ostatní tedy záleží jen na muži, kterého tak přede všemi vyznamenává!" řekl slavný zvěd s úsměvem.

"A víte snad, kdo je tím šťastným smrtelníkem?" otázal se Mexikán až ku podivu chvatně.

Pokračování.